

Alföldi Géza:

Az igazság nevében

Mikor az első világháború befejeződött, és a versailles-i békeszerződéseket rákényszerítették a vesztes Központi Hatalmakra, csak a vak nem látta, hogy az első világháború csupán a világuralomért indított harc rosszul sikerült kísérlete volt, s hogy a világuralomra törekvő elszánt réteg az egész földgömb meghódítására fog törekedni, méghozzá az óriási Orosz Birodalom területén meghonosított bolsevista rendszer segítségével.

A szovjet kommunizmus első 2-3 esztendeje már világosan megmutatta, hogy a szovjet egy titkos világkormányzat utasítására fegyveres hódításra készül, s pusztán idő kérdése, hogy a második világháború rászakadjon a föld népeire.

Nem kellett hozzá különösebb képzettség vagy jövőbelátó érzék, hogy valaki meglássa, miszerint az első világháború sikertelen kísérlete után a versailles-i békeszerződések semmi egyebet nem kívántak elérni, minthogy egy újabb világhódítási harchoz, a szovjetban előkészíteni kívánt katonai akciókhoz megfelelő kiindulási pontokat, könnyen lerohanható hadtápterületeket biztosítsanak.

Európát kelet felé a Kárpátok hegygerincével elzáró Nagy-Magyarországot szétrombolták, Németország szíve ellen irányított szuronyként pedig megalkották Csehszlovákiát.

Minden józan ember előtt világos volt, hogy Magyarország körülvéve ellenséges államoktól, Németország testében egy irritáló góccal nem gondolhat békés fejlődésre, és ha élni akar, úgy mindent meg kell tennie, hogy nyakáról a fojtogató kötelet levegye.

A magyarság volt az első nép a világháború után, amely ezt az életveszedelmet felismerte, és a bolsevizmus internacionalizmusa ellen a nacionalizmusban keresett egyetlen lehetséges menedéket.

Hogy aztán a legnemesebb magyar nemzeti szervezkedéseket hivatalosan, erkölcsi terrorral, politikai maszlagolással mint semmisítették meg a kormányzat és a kormányzóság tudtával és irányításával: alig hét éven belül, az mindannyiunk szeme előtt játszódott le.

Nemzeti jelszavakba burkolva, de mind a kormányzó teljesítette, beváltotta azt az ígéretét, amelyet bizonyos köröknek tett a nemzeti megmozdulások leszerelésére, mind a politikai vezetőrétegünk liberális részlege teljesítette azt a kötelességét, amelynek teljesítéséért hatalomhoz segítették: az egységes, nemzeti magyar szellem kialakulásának megakadályozását.

A húszas évek vége felé — egy-két kisebb, gyorsan letört kezdeményezéstől eltekintve — a magyar nemzeti törekvésekre a burkolt erkölcsi és fizikai terror árnyéka borult. A mesterségesen létrehívott infláció végzett a magyar középosztály anyagi függetlenségével, és azt a kormányzat rabszolgájává tette. Az utasításokra felvett kölcsönök pedig az országot nemzetközi, kapitalista, szabadkőműves erők kamatgyarmatává süllyesztették.

A magyar nemzeti gondolatot a Németországban hatalomra került nemzetiszocialista világnézet sikere és páratlan eredményei újra felrázták, és a magyarság nemzeti alapon szervezkedni kezdett.

Hiába volt a kormányzat burkolt és nyílt terrorja, a nemzeti és szociális gondolat futótűzként terjedt az országban. Börtön, internálás, gúny, üldöztetés, anyagi tönkretétel sem térítette el a nemzeti gondolat fanatikusait attól, hogy az egyre erősebben a kitöréshez közeledő második világháború előtt az országot arra az élet-halál küzdelemre, amely a magyarságra várt, igyekezzenek előkészíteni.

Néhány kisebb kezdeményezés után Szálasi Ferenc ny. őrnagy által elindított Hungarista Mozgalom minden akadályoztatása, vezetője s párttagjai embertelen üldözése, bebörtönzése ellenére is egyre jobban megerősödött. Szálasi Ferenc mozgalmának előretörése még a kormányzatot és a kormányzóságot, s a mögöttük álló nemzetközi erőket is rövidesen védelembe kényszerítette. A kormányzat nem tehetett egyebet, mint igyekezett még hangosabb jelszavakkal önmagát nemzetinek feltüntetni. Egymásután keletkeznek különféle úgynevezett jobboldali mozgalmak, amelyek nagy részét a kormány maga finanszírozta, hogy a Hungarista Mozgalom zászlajából kifogják a szelet.

Ha ez a törekvés magának a Hungarista Mozgalomnak ártott is, ugyanakkor azonban különböző árnyalatokban ugyan,

de felébresztette a széles magyar rétegekben a nemzeti gondolatot. Megjelennek a magyarság gazdasági, kulturális és nemzeti érdekeit védő jogos rendeletek, legtöbbször papíron, mert azok végrehajtását teljes egészükben különböző alkotmányosnak mázolt elgondolások hangoztatásával megakadályozták.

Egyet azonban mégis sikerült elérniük ezeknek az erőknek, hogy noha a magyarság legalább 90 százaléka nemzeti alapra helyezkedett, az egyes pártok és szervezetek nem tudtak egymásra találni, sőt a közös ellenség elleni harcra való fölkészülés helyett személyi harcokban s vitákban egymást gyöngítették.

Így szakadt ránk a második világháború, amely a magyarságot jóformán teljesen felkészületlenül érte. Mikor a második világháborút megelőzőleg egy alkalommal Olaszország hozzá akarta segíteni Magyarországot, hogy dél felé a kisantant zárógyűrűjét áttörje, nem tudtunk eleget tenni a kapott titkos felszólításnak, mert a magyar tüzérségnek három napra való lőszere volt összesen.

Ma már világos, hogy mindez nem véletlen volt, hanem ördögi ravaszsággal előkészített csapda, amelybe a magyarságot az események, a történelmi idők bele is kényszerítették, s amely csapda 1945. április 4-én le is csapódott a csapdába csalt magyarság mögött.

A nemzetközi erők szolgálatában álló kormányzati erők minden igyekezetük ellenére sem tudták elérni, hogy a magyarságot a bolsevizmus és nyugati testvér-organizációja szolgálatába állítsák, és a magyarság egyöntetű állásfoglalása kényszerítette a háttérben maradt titkos magyar kormányzatot, hogy engedjen a népakaratnak, és a németek, olaszok, a tengelyhatalmak oldalán, amely a magyarság számára a talán lehetséges menedéket biztosíthatta, felvettük a harcot a bolsevizmus ellen.

Ha már ezt az önvédelmi harcot nem lehetett megakadályozni, legalább a harc sikerét igyekeztek szétrombolni az országban működő magyarellenes erők. Honvédségünket elavult, elégtelen fegyverzettel, az orosz időjárás ellen semmi védelmet nem nyújtó ruházattal küldték nagy zászlólengetés és fehérlovas szólamok, felvonulások közepette a küzdelembe.

Nem alaptalanul mondotta tehát Jány Gusztáv, mikor hadseregét követve átlépte a Kárpátokat Moszkva irányában, hogy *„Én ezt a hadsereget egy aktatáskában fogom hazahozni!“* A felelőssége tudatában lévő katona tudta, hogy a rákényszerített parancsnoksága alatt álló magyar hadsereg képtelen lesz fegyver, élelem és ruházat híján az orosz sivatagok hóviharaiban támadó szovjet erőknek sikeresen ellenállni, és felmorzsolódik.

A magyar baka azonban hiányos felszerelésével is hősiesen harcolt, és ha közben a szövetséges német erőket ügyes taktikával nem kényszerítik arra, hogy több ezer kilométeres frontra forgácsolja széjjel erejét, és ezzel saját sorsát is megpecsételje, ki tudja, hogy honvédségünk, még a tudatosan elszabotált felfegyverzés mellett is, nem állja-e meg győztesen a helyét.

Az országban bent tombol a titkos erők szabotázsa, a lelkek elválasztása csak még vadabbul folyik, a szociális problémákat nemcsak nem oldják meg, hanem igyekeznek a nehézségeket növelni, a nemzeti s szociális gondolkozást kiirtani, az elégedetlenséget szítani, a földalatti szervezkedéseket nemzeti színekbe csomagolt jelszavakkal támogatni és pénzelni.

Hiába ébred egyre több és több józan magyar vezető a végveszély tudatára, mire a nemzeti erők összefogása megtörténhetne, a szovjet-orosz hadsereg már az ország területén nyomul előre. S amíg a polgári lakosság mindenét elhagyva menekül, a magyarság színe-java az egyenlőtlen harcban a frontokon pusztul, az öncélú réteg semmiféle árulástól, csalástól, kémkedéstől, politikai szélhámosságtól nem riad vissza.

Sőt 1944. október 15-én Horthy Miklós kormányzó, aki kezdettől, az első feltűnésétől kezdve ezen erők szolgálatában állt, elrendeli, hogy a magyar haderő álljon át a szovjet oldalára.

A magyar történelemben páratlan fordulat következik be szinte órák alatt, amikor is a nemzet egyetemlegesen a nemzet további vezetésére és a harc folytatására vállalkozó Szálasi Ferenc mögé áll, s ezzel meghiúsul a nemzetközi erők azon terve, hogy az egész országot, Nyugat védőbástyáját sétagaloppban vegye birtokába.

A nagyon is átlátszó terveibe belebukott kormányzót elfújta a történelem vihara, s megkezdődik a nemzeti magyar ellenállás. Most azonban már ezerszer súlyosabb körülmények között, mint az néhány évvel előbb lehetséges lett volna. A megmaradt kis országrész magyarsága fogvicsorítva harcol a beözönlő szovjet hordákkal. A magyar hősiesség valóságos csodát művel. A szovjet rohamokat azonban nem lehet sokáig feltartani, mert a magyar haderő kicsiny, fegyverzete hiányos, és Németország pedig maga is végén van az erejének.

Minden nehézség ellenére is sikerül azonban Budapestnél 101 napig feltartani a szovjet rohamot. A magyar történelem legdicsőbb és legglóriásabb lapjaira tartozik majd Budapest védelme. Bezárva a városba, körülvéve tízszeres túlerőtől, bent a városban nyüzsögnek az árulók, az „üldözöttek", a partizánok, mégis 101 napig áll ellen a magyar főváros.

A magyar haderő lépésről lépésre hátrál német szövetségeseivel együtt, akik maguk is már bizonyos apátiával harcolnak csupán. Több mint egymillió magyar menekült vánszorog át a magyar határon nyugat felé, hogy legalább puszta életét mentse. S ha az országot nem is sikerült megmenteni, az 1944. október 15-én fellángolt magyar ellenállás közel féléves szörnyű harcával megakadályozta, hogy a bolsevizmus egész Európát lerohanja, és így közvetve egyik okozója lett annak, hogy a világuralmi álmok immár másodszor sem teljesedhettek be.

A nemzetközi fenevad túl korán ivott a medve bőrére, és a Nyugatnak ideje maradt arra, hogy rádöbbenjen arra a végveszélyre, amelyet kis híján saját maga szakított a saját fejére. A nemzetközi ámokfutók organizációja tudta és tudja, hogy világuralmi vágyai 1945-ben csak azért nem teljesedhettek, mert a magyar nemzeti erők — más nemzetekével együtt — ellenszegültek ennek a pokoli elgondolásnak. A bolsevizmus nyugati cimborái segítségével a szovjet ugyan bekebelezte Magyarországot, de a nemzeti magyar ellenállás megmentette, megóvta a keresztény Európát a moszkovita istentelenség teljes megszállásától.

Az a féktelen düh és bosszúvágy, amely a meghiúsult álom kergetőit elfogta, elsősorban a magyarságon tombolta ki magát. A háború befejezése után megkezdődik a magyar nemzeti lélek és tömegek felszámolása. Megkezdődik a bosszú!

Az országot politikai tökfilkók kezére játsszák, akik szolgai alázatossággal vállalják, hogy a nemzeti és bolsevista Magyarország közötti átmenetet kiépítik, és kiirtják mindazokat, akik a nemzetköziség gondolatára veszélyesek lehetnek.

A nyugatra menekültek közé jól álcázott, nyugatról érkező bolsevista embervadászokat küldenek, hogy a „háborús főbűnösöket" lehetőség szerint maradéktalanul kézre kaparinthassák. 500-1000 dollár egy-egy veszélyes „háborús főbűnös" vérdíja.

S a vérebek mindenütt találnak saját érdekeiket néző, gyáva, aljas frátereket, akik abban a hiszemben, hogy legalább a maguk rongyos életét megmenthetik, futószalagon szállítják a bolsevista kínzókamrák számára haza a megmenekülteket. Hogy e gyáva árulók nagy része azután ugyancsak börtönbe kerül, sőt, többet kivégeznek, csak a történelem igazságtétele. Addig játszhatták a vezérezredest, a „magyar vezetőt", amíg szükség volt rájuk, de azután valamennyien ők maguk is a bolsevista terror áldozataivá lettek.

Otthon pedig a bosszú végrehajtására megszületik az úgynevezett népbíróság. Megszületik a háborús és népellenes bűncselekmények meghatározás olyan fogalmazásban, hogy Magyarországon nem akadt volna becsületes ember, aki — ha a bolsevista rendszer így akarta volna — valamelyik paragrafus alapján ne lett volna elítélhető.

Pusztán az a tény, hogy valaki tagja volt a Nyilaskeresztes Párt szerveinek, harcolt a Hunyadi hadosztályban, levente volt, turulista, movista, belépett a Baross Szövetségbe, a Magyar Ügyvédek Nemzeti Egyesületébe, a Magyar Orvosok Nemzeti Egyesületébe, a MÉP vagy a Nemzeti Szövetség keretében volt országgyűlési képviselő, a KABSZ tagja volt, belépett a Volksbundba, nem is beszélve arról, hogy beállt vagy besorozták az SS-be, elég volt ahhoz, hogy valakit bebörtönözzenek. S ha véletlenül e szervek közül egyikhez sem tartozott, de egyszer valamikor nem köszönt előre egy „üldözöttnek", feljelentett egy partizánt, kibombázták és zsidó-holmit átvett, egy takarót, egy kanalat, kibombázott lakásából egy zsidó lakásba telepítették, elég volt ahhoz, hogy becsukódjék mögötte a börtönajtó.

Aki pedig csendőr volt, munkaszázados századoknál teljesített mint honvéd szolgálatot, a bírói ítéleteket irányító csőcselék pillanatnyi hangulata szerint kötelet vagy fegyházat kapott. Rövid másfél év alatt legfeljebb néhány 10 évi fegyháztól életfogytiglan kényszermunkára ítélt olyan politikus maradt életben, aki a nemzeti ellenállás megszervezésében a kisujját megmozdította.

A népbíróság futószalagon hozza a halálos ítéleteket, mondja ki az életfogytiglant, a 10-15 évi fegyházat, kényszermunkát. A kivégzések a söpredék és az „üldözöttek" mindennapos szórakozásává válnak. Jegyzőkönyvek tanúskodnak róla, hogy a kivégzett mártírokat leköpdösték, széttépték, összerugdosták.

A tanúk tömege bizonyítja, hogy a kivégzéseknél férfiak és nők a gyűlölettől önkívületi mámorban onanizáltak, nyilvánosan fogdosták egymás nemi szervét, a kivégzések nézésére átengedett cellák ablakában a nyilvánosság előtt közösültek, perverzkedtek, és közben kórusban ordították: *„Húzd meg, Bogár, ereszd meg, Bogár, élvezni akarok!"*

S velük ellentétben ott álltak a kivégzendők! De hogy!

Szálasi Ferencről azt írja egy magát büszkén zsidónak valló belga állampolgárságú fotóriporter: *„Nem mondom, hogy bátor, nem mondom, hogy fél, nem mondom, hogy hős, egyszerűen nem érdekli, ami körülötte történik. Mintha valami szertartáson venne részt."*

Bárdossy László bátran kiáltja a kivégző osztag felé: *„Uram, szabadítsd meg Magyarországot ezektől a banditáktól!"*

Kovarcz Emil cigarettával a szájában hallgatja végig a halálos ítélet kihirdetését. Rajniss Ferenc segít a hóhéroknak. Baky László, Endre László úgy állnak nevetve az akasztófa alatt, hogy a tömeg őrjöngeni kezd. Basch Ferenc sokallja a kivégzéséig még előtte lévő időt. Reményi-Schneller nyugodtan felelget az ordítozóknak, egy árnyalattal nem más a hangja, mint máskor. Kun András Páter hangos „Kitartás"-sal válik meg az élettől.

De nem kevésbé hősök a kisebbek is. Akad, aki védekezik, körömszakadtáig hangoztatja az igazát, de aztán int, s többet nem érdekli a körülötte ordítozó tömeg.

Ries „igazságügyminiszter" parlamenti ülésen büszkén hangsúlyozza, hogy a bíróságok a kormány utasításait hajtják végre, és jaj annak a bírónak, akinek ítéletei nem felelnek meg az „üldözöttek" gyűlöletének.

A népbíróság egyik tanácsa megnyugtatja a védőt, hogy nyugodtan védheti védencét, mert a védelem kirendelése úgyis csak formaság. De az „üldözöttek" irányítása alatt álló ügyvédi kamara még így is kizárja soraiból azokat az ügyvédeket, akik mint hivatalból kirendelt, a népbíróságtól felkért védők feladatukat relatíve becsülettel igyekeznek ellátni.

A francia forradalom minden szennye, őrjöngése, szadizmusa megelevenedik ezekben a napokban. S mindezekre a kegyetlenkedésekre, gyilkosságokra a kormányzat, az államvezetés adja legfőbb áldását.

A ma emigrációban antibolsevistáskodó Nagy Ferenc, Varga Béla, Sulyok Dezső, Kovács Imre, Peyer, Pfeiffer, stb. stb. a leghűségesebb kiszolgálói a tömeggyűlöletnek. Egy szavuk nincs nemcsak a „nyilasok" üldöztetése, de saját párttagjaik elpusztítása ellen. Csakhogy megtarthassák a maguk vezető helyeit.

Azok, akikre a megcsalt magyar nép rábízta az ország sorsát azzal a titkos reménységgel, hogy megmentik az országot a teljes bolsevizálástól, taszítják bele a magyarságot történelme legvéresebb és legszörnyűbb éveiben az istentelenség karmaiba. S mikor elvégezték feladatukat, a bolsevizmus hálából vagy küldetéssel kisepri őket nyugatra, hogy most tartsa el őket nyugat. És nyugat boldog, hogy a vasfüggöny mögül kikerült szeméttel, a rab népek ezekkel az aljas figuráival büszkélkedhet.

A magyarság szenvedő része pedig Istenben bízva vár arra a napra, hogy mostani rabságának és szenvedésének vége szakadjon. Mert él lelkükben a hit, amit a költő így fejezett ki:

„Mert nem lehet, hogy annyi szív hiába onta vért,
keservben annyi hű kebel szakadt meg a honért!"

(Hídverők, 1956. IX. évf. 7-9. szám)